

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím:

Forrás:

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(O

Osztályozás

Tárgy

Hely

Idő

Személy

385.858

"1916"

Bv 916 IX 10

A villamos vasuti balesetekről.

Tisztelt Szerkesztő Ur!

Engedje meg, hogy a világháboru és a papirhiány dacára egy állandóan aktuális téma részére helyet kérjek a Magyar Hírlapban. A villamos vasuti balesetekről akarok szólni. Értem a villamos vasuti társaságok nehéz helyzetét, akiknek ma posztonkákból átvedlett kalauznőket kell alkalmazniok. Ezért nem érintem a háborus személyzet modortalan és kihívó magaviseletét, amelyben az utasnak része van. Elvégre háboru van és apró szemtelenkedéseket is le kell nyelnie az amugy is zaklatott közönségnek. Am életünk biztonságát mégsem dobhatjuk oda a vasutársaságoknak, vagy azok indolens közegeinek. A harc téren küzdő hős testvéreinknek meg kell halniok a királyért és a hazáért, de nincs az a világi hatalom, amely arra kényszeríthetne, hogy elvérezzek „a Közütiért és a Városiért.” Nézetem szerint ugyanis a baleseteket okos intézkedésekkel még a háborus időkben is el lehetne háritani. A legtöbb baleset onnan ered hogy a kalauz, nem is ügyelve arra, hogy a hátsó perronon mi történik, a kocsí belsejében egyszerűen lehúzza a csengő szíjját és a vezető elindítja a kocsit. Minap is szemtanúja voltam az ilyen jelenetnek, amikor egy anya és kis leánya a kalauz könnyelműsége folytán csaknem a kocsí kereke alá került. Természetesen még a kalauznak állt feljebb és bárdolatlan, pökhendi hangon leterrorizálta az ellene for-

dult utasokat. Tisztelt Szerkesztő Ur! Evék óta foglalkoznak nálunk a hatóságok a balesetek csökkentésének, illetve elhárításának igazán fontos kérdésével. Ot vagy hat évvel ezelőtt volt ebben az ügyben egy szaktanácskozás, amelynek résztvevői mind megegyeztek abban, hogy a sok balesetnek a bonyolult jegykezelés az oka. A kalauz ugyanis a komplikált jegykezelés miatt kénytelen az idejét a kocsí belsejében eltölteni és nem törődik azzal, hogy a hátsó lépcsőn mi történik. A jegykezelés azonban ma is a régi. Boda Dezső főkapitány mondotta annak idején, hogy a mai rendszer mellett a kalauz nem más, mint pénzbeszedő, aki fizikailag képtelen arra, hogy az üzembiztonság fölött őrködjék.

A legtöbb baj télen van, amikor a befagyott ablakon keresztül a kalauz ki sem lát a kocsiból és rendszerint korábban lecsönget, még mielőtt az utasok fel- és leszállottak volna. Hallottunk akkor és azóta még számos ideát, amelyek a balesetek leküzdését célozták, de ezek most keresztül nem vihetők, vagy pedig a társaságok nagy anyagi megterheltségével járnának. Aminek azonban most sem látom semmi akadályát, az Beöthy László volt kereskedelmi miniszter rendelete, amely 1911. augusztus elsején hatályba lépett, de amelynek keresztülvitelét a fővárosban eddig senki sem vette észre. A miniszter 41816/1911. számú rendeletében kötelezőleg kimondotta, hogy a kalauzok a megállóhelyeken a kocsí hátsó peronján tartózkodjanak, a ki- és leszállásoknál az utasoknak segédkezzenek, a legközelebbi megálló nevét pedig még az odaérkezés előtt a

kocsikba hangosan bemondják. A rendelet két utóbbi részét a háborus viszonyokra való tekintettel most szívesen elengedjük, de azt, hogy a kalauz a megállóhelynél a hátsó perronon tartózkodjék, még a legnagyobb grávéteső idejében is megköveteljük. Ez könnyen, miniszteri rendelet nélkül is keresztülvihető, még a legfegyelmetlenebb közegek mellett. Bátor vagyok a vasutársaságoknak egy egyszerű és igazán olcsó megoldást ajánlani. Szereljék le a kocsí belsejében a szíjakat, úgy hogy a kalauz csak a hátsó perronról csöngethessen. Szóbeli menetjelzés figyelembevételétől szigorúan tilták el a kocsívezetőket. Vagy pedig szereljék le egészen a csengőt, szíjjastul és térjenek rá a császárvárosban is bevált *tiülkölésre*, amely, ha kissé sérti is a zenei érzéket, de a perronra kényszeríti a kalauzt.

Azt hiszem, hogy e sorokkal sok budapesti ember érzelmének adtam kifejezést.

Szerkesztő urnak tisztelettel kész hive,

R-ó.